

Hoofdstuk 1

Nu

Het vrouwengezicht op de foto lijkt haar aan te kijken en zoals vaker twijfelt Sabine tussen lachen en huilen. Hoewel haar moeder al meer dan twaalf jaar dood is, voelt ze het gemis nog dagelijks. Het eerste jaar na haar moeders dood had haar vader net als zichzelf als een zombie door het huis gelopen, maar daarna was het alsof hij een knop had omgezet en wilde hij haar moeders naam niet meer horen. En haar foto's niet meer zien. Ze had het toen niet begrepen en dat doet ze nog steeds niet.

In haar eigen huisje staan meerdere foto's van haar moeder, die afwisselend voor een glimlach en een traan zorgen. Ze is altijd een groot deel van haar leven geweest en dat blijft ze ook. Van haar moeders donkere, stralende ogen glijdt haar blik naar het met spullen bezaaide bed.

'Het gaat er eindelijk van komen, mam,' mompelt ze, 'ik ga de Camino lopen.'

Het is alsof de glimlach van haar moeder dieper wordt. Warmer. Naast een van de foto's ligt de schelp die ze meer dan dertig jaar geleden van de pelgrim in Santiago heeft gekregen en die ze al die jaren als een schat heeft gekoesterd. Impulsief pakt ze hem en bindt hem aan haar rugzak. Even voelt ze zich weer het achtjarige meisje van toen. Gebio-logeerd, gefascineerd.

Vorige week heeft ze haar vader laten weten wat ze gaat doen en hoewel ze zich op een negatieve reactie had voorbereid, liet die haar toch weer schrikken.

'Je bent gek! Heb je niets beters te doen? Waarom in hemelsnaam? Als je zo nodig vakantie wil vieren, ga dan lekker naar Gran Canaria of zo in plaats van die flauwekul.'

Pas toen zijn huidige vriendin Paula zich met het gesprek was gaan bemoeien, was hij wat rustiger geworden, maar zijn gezicht had boekdelen gesproken.

Paula daarentegen had duidelijk laten merken onder de indruk te zijn. 'Wat stoer van je, het lijkt me doodeng, maar wel bijzonder.'

Hoewel ze de vrouw nauwelijks kent, het sowieso nog steeds moeilijk vindt om een andere vrouw op de plek van haar moeder te zien, had dit

haar toch goedgegaan. Het had haar vaders reactie iets getemperd, net als haar moeder vroeger dat altijd voor elkaar kreeg.

Ze kijkt opnieuw naar de foto en slaakt een diepe zucht. ‘Waarom zijn jullie toch ooit getrouwd? Jullie zijn zo anders...’ Op deze vraag krijgt ze nooit meer een antwoord. Haar vader wil niet meer over haar moeder praten.

Bijna als vanzelf glijdt haar hand naar haar buik. Toen haar moeder veertien jaar geleden dezelfde diagnose kreeg als haar moeder voor haar, had ze erop gestaan dat Sabine zich ook zou laten onderzoeken. Twee vrouwen, moeder en dochter, die vrijwel op dezelfde leeftijd kanker kregen, was geen toeval of pech, had ze Sabine voorgehouden. Doodsbang had Sabine in de spreekkamer van de gynaecoloog gezeten, haar moeders hand stevig om de hare geklemd.

De diagnose was geweest dat ze hetzelfde erfelijk gen had dat de kans op baarmoeder- en eierstokkanker vergrootte. Het Lynch-syndroom. Nog steeds ziet ze het ernstige gezicht van de arts voor zich en hoort ze het geschrokken inademen van haar moeder. Vreemd genoeg had het geleken alsof het over iemand anders ging. Niet om haar. Ze had kalm zitten luisteren, vragen gesteld en zonder enige aarzeling voorgesteld haar eierstokken en baarmoeder dan maar te verwijderen. De arts had er in eerste instantie niets van willen weten. Ze was te jong. Ze kon nog kinderen krijgen. Ze moest er rustig over nadenken. Ook haar moeder was ertegen geweest. Maar voor het eerst in haar leven had Sabine voet bij stuk gehouden. Een relatie had ze niet, kinderen wilde ze niet per se, en doodgaan aan kanker wilde ze al helemaal niet. Halverwege haar moeders eerste chemo was uiteindelijk bij haar de operatie ingepland. Haar moeder had aan haar bed gezeten toen ze bijkwam uit narcose en ze hadden in elkaars armen gehuild. Haar vader was tijdens haar moeders ziekte de grote afwezige. Het was Sabine die meeging naar elke doktersafspraak, haar moeder vasthield als ze moest spugen en haar hielp om een pruik uit te zoeken toen haar mooie, donkere haren begonnen uit te vallen.

‘Ik kan het niet, ik kan het niet.’

Ze hoort het haar vader nog zeggen. Ziet hem als een hoopje ellende op de bank zitten en dezelfde woede als veertien jaar terug overvalt haar als een onweersbui op een mooie dag. Ze heeft nooit begrepen hoe haar moe-der hem kon blijven verdedigen. Zijn gedrag kon blijven vergoe-lijken. Als dat liefde was, hoeft het van haar niet.

Met een bruuske beweging komt ze overeind en pakt haar telefoon. Ze maakt een foto van de foto van haar moeder. Zo kan ze mee op de camino. Het heeft geen enkel nut om terug te denken aan die periode. Die is geweest. Voorbij. Haar moeder was nog geen twee jaar later alsnog overleden en zelf was ze door de operatie vervroegd in de overgang gekomen met alle gevolgen van dien. Maar dat ligt nu allemaal achter haar. Inmiddels heeft ze alles een plekje kunnen geven. Tenminste, dat ...